

ואלביא דרבי שמעון דאמר אם באו תמימים יקרבו – And according to ר"ש who maintains that if תמימים came they should be offered

Overview

ממון explained the reason why ר"י הגלילי considers a בכור בחו"ל to be בכור is because he follows the opinion of ר"ש, who maintains that a בכור is brought for a קרבן, only if he was brought to א"י; otherwise the בכור is not required to be brought as a קרבן. Our תוספות will cite the dissenting opinion (against ר"ש) and explain why ריה"ג cannot follow this dissenting opinion.

ורבי עקיבא פליג עליה בפרק אלו קדשים בתמורה (דף כא,ב) ואמר לא יקרבו – ר"ע and מסכת תמורה in פרק אלו קדשים in ר"ש argues with ר"ע maintains that if תמימים came from חו"ל they should not be offered on the מזבח for a קרבן. The reason for this is –

דדריש מהקישא¹ מקום שאי אתה מביא מעשר שני אי אתה מביא בכור – Because ר"ע derives from a היקש that a place from which you do not bring מעשר שני to ירושלים you also do not bring a בכור for a קרבן.

Based on the above תוספות asks an obvious question:

ואם תאמר ואמאי קאמר ואלבא דרבי שמעון – And if you will say; then why did רבינא say that ר"י הגלילי is following the opinion of ר"ש –

כל שכן אלביא דרבי עקיבא דאמר לא יקרבו דהוי ממונו – How much more so is ר"י הגלילי's ruling valid according to ר"ע who maintains that even if the בכורות are brought to א"י from חו"ל they should not be offered; they are obviously considered his money (since לא יקרבו)². Why did רבינא say that ר"י follows (only) ר"ש?!

תוספות answers:

ויש לומר דמוקי לה כרבי שמעון משום דדומיא דשלמים קתני דקריבים³ – And one can say that ר"ש establishes רבינא according to ר"ש (who maintains that if the בכורות were brought to א"י they are קרב) since the case of בכור was taught to be similar to the case of שלמים which are קרב on the מזבח; therefore it was necessary to establish a case by בכור where it can be brought on the מזבח and it is still considered בעלים ממון. This is a בכור בחו"ל.

¹ The פסוק states: (דברים [ראה] יד, כג) מעשר דגןך ותירושך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך (which is מעשר שני וגו' places adjacent to בכורות בקרך).
עשר תעשר את כל תבואת זרעך (דברים [ראה] יד, כב) as the פסוק states מעשר שני is brought only from א"י.

² The fewer obligations there are to bring the קדשים for a קרבן, the more it is considered בעלים ממון.

³ See previous (וד"ה בבכור) ואיתיביה תוספות ד"ה ואלבא.

ועוד יש לומר דעל כרחך לא מתוקמא כרבי עקיבא –

And in addition one can say; that you cannot perforce associate ריה"ג with ר"ע -

מדמצריך קרא לרבוויי שהוא ממון בעלים:

Since ריה"ג requires a פסוק to include [בכור בחו"ל] קק"ל to be considered ממון בעלים⁴. According to ר"ע since it is not brought as a קרבן, it is certainly ממון בעלים; and no פסוק would be required to teach this.

Summary

ריה"ג maintains that a בכור בחו"ל is not offered as a קרבן even if it is brought to דומיא דשלמים is בכור. However ריה"ג cannot agree with ר"ע either because בכור is ממון בעלים or according to ר"ע no פסוק would be required to teach us that it is ממון בעלים.

Thinking it over

What are the relative advantages (and drawbacks) of each of the two תירוצים in תוספות?

2. תוספות in the second answer explains that ריה"ג cannot follow the view of ר"ע, for why would it be necessary for a פסוק to teach us that it is ממון בעלים. Seemingly we can challenge this answer, for the פסוק may be coming to teach us by a שלמים that it is ממון בעלים!⁵

⁴ אשם גזילות דין קק"ל are included in the פסוק of מעל בה' to teach us that ריה"ג utilizes the פסוק of מעל בה'.

⁵ See ונראה שכוונתו (בהקושיא) לחלק הבעלים ודו"ק. נח"מ.